

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.605 van 24 november 1999
in de zaak A. 74.079/VII-15.447.**

In zake : Hans MONSTREY,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGHE en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en
Invaliditeitsverzekering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hans MONSTREY op 21 april 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van de Commissie van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, dd. 18 februari 1997 houdende de bevestiging van de beslissing van de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV dd. 13 maart 1996, waarbij beslist werd de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten voor geneeskundige verstrekkingen, welke zullen worden verleend door apotheker Hans MONSTREY over een periode van één jaar";

Gelet op het arrest nr. 74.711 van 29 juni 1998 waarbij de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de kennisgeving van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij op 7 augustus 1997;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 14bis, § 1,

van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 22 september 1999, houdende bevel tot neerlegging van dat verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 29 oktober 1999;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. D'HOOGE, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur D. LANCKMAN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op artikel 21, tweede lid, en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het arrest nr. 74.711 van 29 juni 1998 van de VIIe kamer van de Raad van State;

1. Overwegende dat bij arrest nr. 74.711 van 29 juni 1998 van de VIIe kamer van de Raad van State onder meer het volgende werd beslist :

"Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

De uitspraak in de zaak wordt opgeschort.

Artikel 3.

Aan het Arbitragehof worden de volgende prejudiciële vragen gesteld :

'Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat die bepaling gelijkelijk geldt voor het geval waar de verzoekende partij, in het kader van het objectief contentieux, tegen een administratieve beslissing een annulatieberoep instelt bij de Raad van State en voor het geval dat, in het kader van het subjectief contentieux, de verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep instelt tegen een jurisdictionele beslissing uitgaande van een administratief rechtscollege ?'.

'Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling voorziet dat de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij de Raad van State, in geval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, luidens artikel 1094 Ger. Wb., de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij het Hof van Cassatie, laattijdig gebruik maakt van de mogelijkheid om een memorie van wederantwoord in te dienen, niet gesanctioneerd wordt met het verval van het cassatieberoep ?'.

'Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling stelt dat de verzoekende partij, in een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, ingeval van het laattijdig indienen van

een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, het laattijdig indienen van een memorie van antwoord door de verwerende partij niet met een gelijkwaardige sanctie bestraft wordt ?'.

'Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM, in de mate dat de toegang tot de rechter en het recht van verdediging in het kader van een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, daardoor niet wordt gegarandeerd, terwijl die belemmering inzake het recht van toegang tot een rechter en het recht van verdediging niet geldt in het kader van een administratief cassatieberoep bij het Hof van Cassatie ?'".

2. Overwegende dat bij arrest nr. 94/99 van 15 juli 1999 het Arbitragehof voornoemde prejudiciële vragen als volgt heeft beantwoord :

"Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

B.4.1. De vraag noopt tot een toetsing van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre die bepaling 'gelijkelijk geldt voor het geval waar de verzoekende partij, in het kader van het objectief contentieux, tegen een administratieve beslissing een annulatieberoep instelt bij de Raad van State en voor het geval dat, in het kader van het subjectief contentieux, de verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep instelt tegen een jurisdictionele beslissing uitgaande van een administratief rechtscollege'.

B.4.2. De wetgever vermocht redelijkerwijze te oordelen dat, zowel ten aanzien van de administratieve cassatieberoepen als wat het zogenaamde objectieve contentieux betreft, de duur van de rechtspleging moest worden ingekort en dat alle verzoekende partijen voor de Raad van State blijk moeten geven van een volgehouden belangstelling door tijdig een memorie in te dienen.

Gewis bestaan er verschillen tussen het 'objectief' contentieux van de beroepen wegens machtsoverschrijding en het 'subjectief' administratief cassatieberoep, maar die verschillen zijn niet van die aard dat zij de wetgever ertoe noodzaken om dienaangaande ook een onderscheid te maken op het stuk van de duur van de rechtspleging en inzonderheid wat betreft de termijn voor het indienen van een

memorie door de verzoekende partij en de sanctie op de niet-inachtneming daarvan.

B.4.3. In het licht van de nagestreefde doelstelling, namelijk het inkorten van de rechtspleging, is de maatregel ook ten aanzien van administratieve cassatieberoepen niet kennelijk onevenredig, rekening houdend zowel met de voorafgaande kennisgeving door de griffie van de gevolgen van de afwezigheid van antwoord of de laattijdigheid ervan, en met de aard van het vormvoorschrift -waaraan kan worden voldaan met het indienen van een memorie met een loutere bevestiging dat in het beroep wordt volhard- alsook met de mogelijkheid voor de verzoekende partij voor de Raad van State om zich in voorkomend geval op overmacht te beroepen.

B.4.4. Hieruit volgt dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

B.5.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat die bepaling voorziet dat de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij de Raad van State, in geval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, luidens artikel 1094 Ger. Wb., de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij het Hof van Cassatie, laattijdig gebruik maakt van de mogelijkheid om een memorie van wederantwoord in te dienen, niet gesanctioneerd wordt met het verval van het cassatieberoep'.

B.5.2. Er bestaan vergelijkingspunten tussen de cassatierechtsplegingen voor de Raad van State, enerzijds, en het Hof van Cassatie, anderzijds, zij het dat beide instellingen niet eenzelfde bevoegdheid hebben.

Evenwel, rekening houdend met de exponentiële toevloed aan zaken waarmee de Raad van State werd geconfronteerd en met de groeiende achterstand in de behandeling van de lopende zaken, was het redelijk verantwoord dat de wetgever specifiek voor dat rechtscollege meer stringente maatregelen nam, met name het voorschrift voor de verzoekende partij om blijk te geven van een volgehouden belangstelling door tijdig een memorie van wederantwoord of een toelichtende memorie in te dienen.

B.5.3. De combinatie van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met de artikelen 144 en 145 ervan leidt

niet tot een andere conclusie. Het grondwettelijke onderscheid tussen burgerlijke en politieke rechten is immers niet relevant ten aanzien van het te dezen aangeklaagde verschil in behandeling op het stuk van de rechtspleging.

B.5.4. Aangenomen dat de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van toepassing zijn op de zaak die voor de Raad van State aanhangig is, dan nog moet worden vastgesteld dat artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State geen afbreuk doet aan de waarborgen die deze verdragsbepalingen bieden, temeer daar de griffier van de Raad van State de verzoekende partij uitdrukkelijk wijst op de gevolgen van het niet in acht nemen van die verplichting.

B.5.5. De tweede prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Wat de derde prejudiciële vraag betreft

B.6.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat die bepaling stelt dat de verzoekende partij, in een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, ingeval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, het laattijdig indienen van een memorie van antwoord door de verwerende partij niet met een gelijkwaardige sanctie bestraft wordt'.

B.6.2. Het onderscheid tussen de maatregel die geldt ten aanzien van een verzoekende partij die de termijnen voor het indienen van een memorie van wederantwoord niet respecteert en de maatregel die geldt ten aanzien van de verwerende partij die nalaat binnen de gestelde termijn een memorie van antwoord in te dienen, is objectief en redelijk verantwoord, rekening houdend met de verschillende uitgangspunten die aan de onderscheiden maatregelen ten grondslag liggen.

Artikel 21, tweede lid, houdt een regel in die de voortzetting van het onderzoek van een beroep afhankelijk stelt van de uiting, door de verzoekende partij, van de voortzetting van haar belang. Die maatregel draagt bij tot de beoogde inperking van de achterstand doordat hij voorkomt dat verder onderzoek wordt gewijd aan zaken waarin de verzoekende partij geacht wordt geen interesse meer te hebben.

Krachtens artikel 21, vijfde lid, wordt een laattijdige memorie van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

De objectief onderscheiden situaties van de verzoekende partij, die moet doen blijken van een

volgehouden belang, en van de verwerende partij, ten aanzien van wie de belangvereiste niet bestaat, verantwoorden op redelijke wijze dat onderscheiden maatregelen worden genomen bij nietnakoming van die respectieve verplichtingen.

B.6.3. Om de redenen vermeld in B.5.3 en B.5.4, doet de in het geding zijnde bepaling geen afbreuk aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen in samenhang met de artikelen 144 en 145 ervan, of met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.6.4. De derde prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Wat de vierde prejudiciële vraag betreft

B.7.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat de toegang tot de rechter en het recht van verdediging in het kader van een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, daardoor niet wordt gegarandeerd, terwijl die belemmering inzake het recht van toegang tot een rechter en het recht van verdediging niet geldt in het kader van een administratief cassatieberoep bij het Hof van Cassatie'.

B.7.2. Om de redenen vermeld in B.5.3 en B.5.4, doet de in het geding zijnde bepaling geen afbreuk aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen in samenhang met de artikelen 144 en 145 ervan of met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.7.3. De vierde prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet of met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

(...)." ;

3. Overwegende dat de VIIe kamer van de Raad van State op 28 oktober 1999 om 16.30 uur een kopie van het verzoekschrift heeft ontvangen, "ingediend in toepassing van artikel 34 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, zoals gewijzigd bij Protocol 11";

Overwegende dat vooreerst niet blijkt dat verzoeker dit verzoekschrift had ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op de zittingsdatum van 29 oktober 1999; dat vervolgens in voormeld verzoekschrift betreffende de ontvankelijkheid ervan het volgende wordt aangevoerd :

"Overeenkomstig artikel 35 van het EVRM-verdrag is een verzoekschrift slechts ontvankelijk indien alle nationale rechtsmiddelen voorafgaandelijk zijn uitgeput en indien het verzoekschrift (wordt ingediend) binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de datum van de definitieve nationale uitspraak.

Verzoeker heeft de thans ingeroepen grieven aan de beoordeling van de Raad van State voorgelegd.

Op vraag van verzoeker zijn de thans ingeroepen grieven inhoudelijk integraal aan de beoordeling van het Arbitragehof voorgelegd. Het Arbitragehof is het hoogste Belgische rechtscollege dat zich over de ingeroepen schending van de Belgische Grondwet - in samenhang met bepalingen van het EVRM-verdrag - kan uitspreken. In casu was de Raad van State - op grond van artikel 26, § 2 verplicht om de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vragen ivm de schending van de Belgische Grondwet - in samenhang met de bepalingen van het EVRM-verdrag - aan het Arbitragehof te stellen. Het Arbitragehof heeft op alle thans ingeroepen grieven een inhoudelijk substantieel antwoord gegeven.

De uitspraak van het Arbitragehof inzake de beweerde schendingen van de Belgische Grondwet en het EVRM-verdrag is definitief en bindend voor alle Belgische rechtscollege(s). De Raad van State is bijgevolg - voor wat het verdere verloop van de procedure voor haar zetel betreft - gebonden door het arrest van 15 juli 1999 van het Arbitragehof.

Bijgevolg heeft verzoeker alle nationale rechtsmiddelen uitgeput.

De definitieve nationale uitspraak is op 15 juli 1999 uitgesproken. Het voorliggend verzoekschrift is dan binnen de voorgeschreven 6 maanden termijn ingediend.

Het verzoekschrift is ontvankelijk.";

4. Overwegende dat de Raad van State, nadat de vier gestelde prejudiciële vragen negatief werden

beantwoord door het Arbitragehof, zich nog dient uit te spreken, over de al dan niet toepasselijkheid van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State -toepasselijkheid die leidt tot de verwerping van het beroep-, in de zaak aanhangig gemaakt door de verzoekende partij;

4.1. Overwegende dat wat voormelde toepasselijkheid betreft, eensdeels, wordt verwezen naar de motieven van het arrest nr. 74.711 van 29 juni 1998 van de VIIe kamer van de Raad van State, die bij deze als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd, gelet op het gezag van gewijsde waarmee voornoemd arrest is bekleed; dat, anderdeels, de Raad van State onverminderd artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dient toe te passen, gelet op de niet betwiste termijnoverschrijding in verband met de toezending van de memorie van wederantwoord door verzoeker; dat in dit verband wordt verwezen naar de vaste rechtspraak die de Raad van State in de loop der jaren in dit verband heeft gevestigd : R.v.St., DAENEN, nr. 40.425, 22 september 1992; R.v.St., n.v. INAFZO, nr. 47.213, 5 mei 1994; R.v.St., HUYSMANS en DE NOYETTE, nr. 53.941, 22 juni 1995; R.v.St., ARG0, nr. 63.969, 13 januari 1997; R.v.St., gemeente ZUIENKERKE, nr. 69.477, 6 november 1997, R.v.St., nr. 82.167, 1 september 1999;

4.2. Overwegende dat door huidig arrest naar Belgisch recht alle interne rechtsmiddelen door de verzoekende partij werden uitgeput; dat niet kan worden ingegaan op het verzoek tot uitstel sine die, geformuleerd door de verzoekende partij ter zitting, omdat dit zou leiden tot de niet ontvankelijkheid van het verzoekschrift ingediend bij toepassing van artikel 34 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewijzigd bij Protocol 11,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig november 1900 negenennegentig, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.